

להצלחת: אור בן רחל, משה בן עליזה, קורל בת ענת, איציק בן יעקובה, יעקב בן אסתר, צדוק בן עמליה, ברק נחמן בן אסתר ומש', יחזקאל בן מרים, יעקב בן מירב, מור בת סברין, רום יעקב בן מור, ניב אסתר בת מור, ניה בת קורל, אורי בן שיפרה ומש', שרון בן שרה, אבי בן בלה, שילת בת נורית ומש', להצלחת משפחת אלגרסי ולרפואת אסנת בת מנוחה, אן אדל בת קורל, לילך בת מרגלית, קורל בת אמיליה, סברין בת אביבה, נאור בן אורנה, אריאל יצחק בן אסנת, איתמר בן שושנה, רון בן עופרה, גל בן אורלי, עידן בן צביה, שמואל בן רינה, שרון בן גילה, רועי בן אילנית, רועי בן דלית, ניב בן לימור, עמית בן לימור, לימור בת חנה להבדיל, לע"ג: הרב יוסף בן חיים, אברהם בן אסתר, רון בן סימה, עמרם בן לולו, אורי בן פרלה, דייוויד בן נעימה, שרה זוהרה בת קמר, דוד בן ג'וליה, יאיר בן בת שבע

ע"פ פסק של הרב זילברשטיין אנו מבקשים לא לקרוא בשעת התפילה וקריאת התורה שלא יצא שכרו בהפסדו

גיליון: 62 תשפ"ג

עשיבת נפש

מאמרי התחזקות, עובדות ועצות המעוררים לקיום התורה מתוך אמונה ושמחה

במדבר

כל מעשה יקר

האחרון להחמיא לעצמי, עד שנזכרתי שהיום סייעתי לילדה לעבור את הכביש, ואז טפחתי לעצמי על השכם ואמרתי: 'עשיתי חסד, העברתי לדה את הכביש'.

וכאן מגיע ההפתעה

לאחר תקופה מסוימת של תרגול יומי, שמתי לב כי הנני מתחיל להתחזק יותר במצוות, וזאת מבלי שאתכנן זאת במיוחד. היום אני מבין למפרע, שבגלל שעד אז לא חשבתי שיש ערך כלשהו למצוות המועטות שאני עושה, לא טרחתי לעשות הרבה. אולם מאז שהתחלתי להעריך את המצוות שאני כן עושה, זה גרם לי לעשות מהן יותר!

תחשיב כל רגע, אז תזכה לעלות עם כל הרגעים

כידוע שאנו מצווים לספור כל יום ויום מימי העומר כדי שיחשב 'תמימות' לחלק מן הפוסקים, כלומר שאנו מצווים בימים של ההכנה למתן תורה שיהיו שלמים ומלאים. ולכן, אם החסרנו יום מהספירה, נחלקו הפוסקים אם אפשר להמשיך למנות בברכה.

ואם ניקח את זה לעובדא ולמעשה בבחינה רוחנית; כדי שיהודי יזכה להגיע למעלה בגיל 120 שנה עם כל שנותיו כראוי, בבחינת 'ואברהם בא בימים' שבא עם כל ימיו, הוא צריך להחשיב כל רגע ורגע אפילו שזה רק רגע, ולכאורה רק מעט. ואין לשמוע לטענות היצר שטוען בפנינו, זה רק חמש דקות, מה כבר יתן לי עוד חמש דקות...?

איך זכה החתם סופר?

וכידוע מעשה ששאלו את מרן החתם סופר איך זכית ככה לגדול בתורה, וענה להם שזה היה ע"י חמש דקות. לתמיהת השואלים, המשיך להסביר, שגם שהיו לו רק חמש דקות ללמוד - לא אמר לעצמו, "טוב, כיון שיש רק חמש דקות, למה להתחיל בכלל...?" אלא גם שהיה רק חמש דקות בלבד ניצל אותן ללימוד, כי החשיב וייקך כל רגע ממש!

וכידוע מאמר חז"ל "אל תאמר לכשאפנה אשנה שמא לא תפנה" ומובא בספרים הפירוש - אל תאמר אלמד דווקא כשיש זמן פנוי ובהרחבה כראוי, אבל שאין זמן אלא מעט אז אני לא יכול ללמוד כראוי, וממילא אין מה להתחיל כלל! אלו דברי היצר!

אנחנו לקראת סיום ימי העומר, כבר סמוך ונראה לחג השבועות, ובתחילת פרשתינו אנו רואים שהקב"ה מצווה את משה למנות את עם ישראל. והטעם לכך מסביר רש"י שמתוך חיבתן לפני השם כלומר שמתוך אהבת השם אל עם ישראל מונה אותם, ולהבדיל כמו אדם שיש לו בכספת איזה כמה תכשיטים יקרים ואוהב לספור אותם כמה פעמים מתוך חיבתן ואוהב להתבונן בהם וכן על זה הדרך שדבר שסופרין אותו וחוזרין וסופרין אותו מראה על חיבתו.

ומפה נלמד, שאחת העבודות שיש לנו בימים נשגבים אלו של ספירת העומר שבהם אנו סופרים את הימים למתן תורה, היא בעצם להראות על חשיבות של כל יום ויום. כלומר, למדנו מהפרשה שהספירה מורה על חשיבות, והרי אנו סופרים את הימים, וע"י מצווה זו אנו מראים איך כל יום ויום בפני עצמו הוא יקר לנו וחשוב! ומזה מקבלים את הכוח לייקר כל רגע ורגע מימי חיינו. כי כשם שאנו סופרים את הימים, כך אנו צריכים לספור גם את הרגעים הטובים. וככל שנדע לזכור ולספור כל רגע ורגע טוב ככה נתעורר לעשייה יותר ויותר.

ככה הוא נעשה בעל תשובה

מובא בספר הנפלא 'עד עלות השחר' (עמוד 73): מעשה בבחור מתמודד שהיה במצב רוחני ירוד עד מאוד. אמנם הוא שהה בשיבה, אך לא למד בה כמעט. היה עסוק ברדיפה אחרי הכסף, בסמארטפון, שוטטות עם חברים, ושאר מרעין בישין. ולמען האמת, מעיד מחבר הספר שבלב הוא התייאש עוד מלהאמין באותו בחור (הוא מציין שם שזהו דבר שאסור לעשותו).

לאחר כמה שנים הוא פוגש בבחור ורואה עליו שינוי חיובי מאוד לטובה. ומששאלו לפרש השינוי ענה אותו בחור: 'שבצעירותי סידרו לי הורי איזה אברך שיעזור לי בלימודים. בשעתו לא יצא מזה הרבה, אך לאחר מספר שנים, נפגשתי שוב עם אותו אברך, והוא התעניין בשלומי. מאחר שהבין אותו אברך שמצבי 'בכי רע', המליץ לי לעשות תרגיל יומי - לחשוב כל יום על מספר המצוות שעשיתי היום ולהחמיא לעצמי על כך. בתחילה, סירבתי לשתף פעולה, ואף טענתי לו: 'אני יודע בדיוק מי אני, ולא יעזור לכם לנחם אותי בחצאי מצוות שאני עושה לפעמים...'. אולם הוא האריך לשכנע אותי בכדאיות התרגיל, עד שהשתכנעתי והתחלתי לעשות זאת מדי יום.

ממשיך לספר אותו בחור, באחד הימים לא מצאתי שום מצווה מהיום

שבת לאחר שכבר היו בהכנות אחרונות לפני שבת, ואמרה שהיא לא מהעיר, וחייבת לנחם אותם עכשיו כי היא נוסעת במוצאי שבת. אותה אישה הסתכלה על אחת האחיות ואמרה לה, את היית המורה שלי! זה היה בית ספר של קירוב שהרבה מהתלמידות באו מבתיים של קירוב. וסיפרה האישה, שכשעמדו הבנות לצאת לחופשת הפסח, איחלה להם המורה פסח שמח וכשר ולפתע הבחינה באחת התלמידות שהיא בוכה. משפנתה אליה המורה בשאלה מה פשר הבכי הזה, ענתה התלמידה כי בבית שלה אוכלים חמץ בפסח ואין היא יכולה לזכות לפסח כשר וראוי, המורה חשבה להזמין אותה לביתם אבל כיון שאצלם בבית היו 12 ילדים ועוד זוג הורים, היא לא הרגישה בנוח להזמין את התלמידה לבית כזה צפוף.

כששבה הביתה וסיפרה לאמא, היא הרבנית רחל אייזנטל ע"ה, הזדעקה אמה ואמרה לה: 'בוודאי שתזמיני אותה אלינו, אי אפשר להשאיר אותה בבית שתאכל חמץ בפסח, אם היא רוצה להיות במקום שבו שומרים על הכשרות!'

וכן הוזמנה הילדה לשהות בימי הפסח מתחילתו ועד סופו, כולל ימי חול המועד, בביתה של משפחת אייזנטל... אני שרה (אותה ילדה), אמרה המנחמת לאבלות ההמומות שזכרו אותה במעומעם. והוסיפה לומר שבאותה שנה שהיא למדה באותו בית ספר בחינוך עצמאי זה היה לניסיון, והיא כבר חשבה בסוף השנה לעזוב לבית ספר ממלכתי חילוני, 'לא חשבתי להיות דתיה ושומרת מצוות' סיפרה הילדה. ושהותה בבית ספר זה לניסיון, היה מחמת ששכנעו את הוריה שכדאי לשלוח אותה לבית ספר בחינוך עצמאי.

אמנם השהות בבית שלהם הפך את החלטתה, וכשראתה 'איך נראה בית יהודי ואיך משפחה חרדית עם חינוך איכותי נראית, ראיתי כמה כיף לשמור מצוות! העידה אותה אישה, והחלטתי שגם אני רוצה כזה בית. עברתי בית ספר, המשכתי לסמינר והתחתנתי עם בן תורה אמיתי. הקמתי בית לתפארת, יש לי כעת אברך וילדים כולם בני ישיבה, והכל בזכות אותה התארחות אצלכם. הלב הרחב של אימכם גרם לי לשנות את כל מהלך חיי, אמרה שרה, ובעקבותיה חזרו כל משפחתה בתשובה.

לעתיד לבוא נבין, מה שווה כל מצווה

ובסוף המאמר, מספרת האישה באיזה השגחה פרטית, היא הגיעה לשם וראתה את מודעת האבל, אך מחמת שנגמר לנו המקום בגליון אין אפשרות להביא את הכל. והכלל הוא שאין אנו יודעים מתן שכון של מצוות, ואותה אישה עשתה הכנסת אורחים, אבל באמת היא גרמה חזרה בתשובה שלימה של אישה וכל משפחתה! וזכתה ע"י מצווה אחת בשכר אין סוף. וככה כל יהודי לבסוף יראה מה נעשה מכל מעשה שלו. לנו לפעמים נראה מעשה כקטן, אך לעתיד לבוא ניראה מה שנעשה מכל מעשה שעשינו ואז יהיה לנו שרון לב גדול, למה לא עוד, למה זלזלנו במה שנראה מעט.

וכמו שמסופר על רבי נתן מברסלב שבערב שבת אחד היה באמצע הכנות לשבת, ועצר את עצמו ועמד ליד המזוזה, ואמר לתלמידו שבעוד חמש דקות יודיע לו. וככה עמד ליד המזוזה ודיבר עם השם יתברך, עד שתלמידו הפסיקו והודיע לו 'רבי, עברו חמש דקות' ואמר לו רבי נתן: 'מעולה, זכינו לחמש דקות יקרות מאוד!'

וזה עיקר ההכנה למתן תורה - לייקר כל יום ויום וכל רגע ורגע. ובשביל זה אנו סופרים את הימים - להורות שכל יום הוא חשוב, וע"י כן זוכים לקבלת התורה כראוי.

שבת שלום ופבורך!

אלא אפילו אין לך אלא מעט, גם את זה תנצל, וברכות הימים ע"י שתייקר כל רגע ורגע ותלמד אפילו כשיש רק מעט זמן ללמוד - אז השם יתברך ימלא את ימין בתורה ובעבודה כראוי עד שתזכה לעלות עם כל הימים! וכמו המעשה שהובא לעיל עם אותו בחור, שע"י העצה היקרה הזאת לייקר כל רגע, זכה לבסוף לעלות על המסלול הנכון, וזכה להשלים את יומו עד שרובו ככולו מלא במעשים טובים. וכן אמר אליהו הנביא לרבי יהושע בן לוי במענה על שאלתו: "מתי יבוא משיח?" וענה לו אליהו - היום. ואמרו רבותינו שכוונתו הייתה "היום אם בקולו תשמעו" כלומר, שתייקר כל יום ויום בפני עצמו, ולהחשיב כל יום ויום בפני עצמו. ואף על פי שבחלק מהימים לא הלך לך כראוי - אם תחבר את הכל יחד זה יראה בעיניך כאילו אין אתה שלם! אלא בכל יום תתחיל מחדש, ותסתכל על כל יום ויום בפני עצמו ותחשיב כל יום בפני עצמו ותמנה ותספור כל יום בפני עצמו, אז תזכה ברבות הימים להעלות ולהשלים את כל החסר. **כי ככה דרך העבודה, להוכיח להשם יתברך נאמנות בכל מצב ומצב עד שזוכים לימים שלמים כראוי**, וזה ע"י שמחשיבים כל רגע וכל מצווה, אז ע"י כן זוכים לעוד רגעים כאלה עד שהיום נהיה מלא באמת.

הדרך לקבל את התורה

וזהו הדרך האמיתית לקבלת התורה - להבין כמה כל מצווה ומצווה יקרה מאוד, וכמה כל רגע ורגע הוא נפלא. וכמו שאמר רבי יהודה הנשיא: 'יש אדם קונה עולמו ברגע'. ועוד אמרו רבותינו ז"ל במסכת אבות: 'אין אדם שאין לו שעה'. כלומר, שדברי רבותינו ז"ל מלאים בהתעוררות לקדש ולייקר כל רגע ורגע מימי חיינו, וע"י שאדם זוכה לקדש את הרגעים הקטנים ולהחשיב גם את העבודות הקטנות, אז נותנים לו גם רגעים גדולים.

ולהמחשת העניין נשאל שאלה; תאר לעצמך שאתה מתפלל במניין עם גדול הדור, והוא מבקש ממך עזרה שקצת קשה לו לעלות במדרגות, ואם תוכל לתמוך בו כמה רגעים ולסייעו לעלות במדרגות עד פתח ביתו...? כמובן אתה תקפוז על ההזדמנות ותשמח איזה מצווה השם יתברך זימן לי, לעשות חסד עם גדול הדור, איזה יום טוב יהיה לי היום, תודה רבה בורא עולם שזימנת לי את החסד הזה וכו' וכו'.. כמובן ששום אדם לא יחשוב לעצמו, מה זה שווה שאני יעשה חסד עם גדול הדור רק פעם אחת? וכי אני תמיד עושה חסד עם הרב, וכי אני עוזר לו כל יום? איזה ערך יש לזה, אם רק פעם אחת אני יעזור לו? אלו הם הרי, דברי "הכסיל בחשך הולך", דברי הבל שאין להם שחר.

אדם בוודאי ישמח על כל רגע ורגע שזימנו לו לעשות חסד עם אותו צדיק!

אחיי היקרים **בכל מצווה ומצווה שאנו מקיימים אנו עושים נחת רוח לאבינו שבשמים**, יעלה על הדעת שאדם יגיד, כיון שזה רק כמה דקות, עדיף כבר לא להתחיל? להפך - קפוז על המציאה!

יש לנו הזדמנות בכל רגע ורגע לעשות לקב"ה נחת רוח ולשמח אותו. ואפילו אם זה מעט, צריך לשנן שמעט ככל שזה יהיה - זה עדיין מצווה ששכרה גדול מאוד.

אין אתה יודע מותן שכון של מצות

סיפר הרב יחיאל צוקר שליט"א, (הובא בגליון 'לקראת שבת מלכתא' פרשת אמור) מעשה ששמע בחול המועד פסח האחרון, מפי הרה"ח רבי שלום אייזנטל שליט"א. ותורף דבריו שבמהלך ימי השבעה על אמו הרבנית רחל אייזנטל ע"ה לפני כארבע שנים, נכנסה אישה בערב